

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 330/2015
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радних односа тужиоца С.Ц. из села Д.Т., чији је пуномоћник П.М., адвокат из В., против туженог Р. о. и ц. Г. АД К.Ф., чији је пуномоћник М.С., адвокат из Ј., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3216/13 од 14.08.2014. године, у седници од 24.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3216/13 од 14.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3216/13 од 14.08.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 број 105/13 од 01.10.2013. године у ставу првом изреке, а преиначена је у ставу другом изреке, у погледу висине трошкова поступка тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 187.500,00 динара. Наведеном првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број 742 од 28.04.2010. године којим му је отказан уговор о раду број 562/16 од 19.08.2008. године и анекс уговора о раду број 1 од 14.12.2009. године као незаконито, па је наложено туженом да тужиоца врати на рад и распореди га на послове „јамског бравара“, које је обављао пре престанка радног односа, да га пријави код надлежних фондова и упише му у радну књижицу радни стаж од момента престанка радног односа до враћања на рад. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 144.250,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се ревизијом указује јер образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама. У ревизији се такође неосновано истиче да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда одредаба из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП, с обзиром да образложење побијане пресуде садржи оцене жалбених навода од значаја.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 19.08.2008. године и анекса уговора о раду број 1 од 14.12.2009. године и обављао је послове јамског бравара. Побижаним решењем туженог бр.742 од 28.04.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 6. Закона о раду јер је злоупотребио право на одсуство због привремене спречености за рад, тиме што је дана 29.03.2010. године присуствовао рочишту о расправи поводом реорганизације стечајног дужника ДП Г. К. Ф.у Привредном суду у Лесковцу, а у то исто време је према дознакама био привремено спречен за рад од 12.03. до 31.03.2010. године. Тужени је упозорио тужиоца 13.04.2010. године о постојању разлога за отказ, о чему се овај писмено изјаснио. Утврђено је да је тужилац присуствовао 29.03.2010. године наведеном рочишту у Привредном суду у Лесковцу у поступку Ст 13/2010. Према дознакама издатим од стране ЗЦ Врање, тужилац је био спречен за рад са дијагнозом Ф 41.2 „анксиозно депресивно стање“, почев од 12.03. до 31.03.2010. године. Према специјалистичком извештају лекара Психијатријске амбуланте ЗЦ Врање од 11.03.2010. године, тужиоцу је предложено коришћење боловања (са контролом за месец дана) због болести сина И.Ц.. На основу налаза и мишљења судског вештака медицинске струке - неуропсихијатра, утврђено је да тужилац у назначеном периоду није користио боловање због себе, већ због болести и неге свог сина и да је изабрани ординирајући лекар начинио грешку код издавања дознака тужиоцу, за спорни период; као и да тужилац тиме што је користио боловање за потребу неге болесног сина, а не за лично лечење, није могао да угрози своје здравље.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, с обзиром да није злоупотребио право на одсуство због привремене спречености за рад у смислу члана 179. став 1. тачка 6. Закона о раду, па је правилно одлучено да се побијано решење поништи као незаконито и тужилац врати на рад на основу члана 191. став 1. овог закона.

Сви ревизијски наводи туженог којима напада налаз и мишљење судског вештака неуропсихијатра и указује на погрешну оцену изведених доказа, заправо се свде на оспоравање чињеничног стања као погрешно и непотпуно утврђеног, са ког разлога се ревизија не може изјавити у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу чланова 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**